

Dyskusja: Rosja Rozanowa [Nowak / Augustyn / Herbich / Milczarek] - Kraków 07.06

Zapraszamy do udziału w dyskusji poświęconej twórczości Wasilija Rozanowa

Zapraszamy do udziału w dyskusji poświęconej twórczości Wasilija Rozanowa - rosyjskiego pisarza, filozofa i krytyka. Podstawą do rozmowy będą dwie książki - "Opadłe liście" oraz "Odosobnione" - wydane w bibliotece kwartalnika Kronos.

Dyskusja odbędzie się w Krakowie, 7 czerwca 2016 roku o godz. 18:30 w Massolit Books&Cafe na ul. Felicjanek 4.

Udział wezmą:

Prof. Piotr Nowak / Uniwersytet w Białymstoku / Kronos

Dr hab. Leszek Augustyn / Uniwersytet Jagielloński

Red. Tomasz Herbich / Uniwersytet Warszawski / Teologia Polityczna

Prowadzący:

Dr Michał Milczarek / Uniwersytet Jagielloński

Wasilij Wasiljewicz Rozanow (1856–1919) – pamflecista, dziennikarz, prowokator, immoralista. Jeden z najciekawszych pisarzy rosyjskich, wybitny myśliciel religijny nazywany „rosyjskim Nietzschem”. Do najważniejszych, zebranych w trzydziestu tomach (1994–2008) prac Rozanowa należy zaliczyć książki o Chrystusie, Dostojewskim, Gogolu, seksie i apokalipsie. Stworzył niepowtarzalny styl literacki, w którym połączył plotkę i refleksję filozoficzną z niespotykaną błazenadą. Miał pięcioro dzieci.

Dopiero w starości przekonujesz się, że „należało żyć przyzwoicie”. W młodości coś takiego w ogóle nie przychodzi na myśl. Ba, nie przychodzi nawet w wieku dojrzałym. W starości zaś wspomnienie o dobrym uczynku, o łagodnych, delikatnych stosunkach – to jedyny „jasny gość” w „izbie” (duszy).

<http://www.kronos.org.pl/index.php?23404%2C1298>

Miłość ta, naprawdę martwa, nigdy się nie odrodzi...

Dlatego przed jej (całkowitym) końcem wybuchają zdrady będące ostatnią nadzieją miłości: nic tak nie oddala od siebie kochanków (nie tworzy różnicy), jak zdrada któregoś z nich. Ostatni nie starty jeszcze

zęb – rozrasta się, i wówczas zahacza o niego zęb przeciwległy. Ruch znowu jest możliwy, ruch jest – choćby znikomy. W ten sposób zdrada staje się samouzdrawieniem miłości, jej „reperacją”, „łata” na tym, co zużyte i zmurszałe. Nierzadko „nadpęknięta” miłość na skutek zdrady rozpala się możliwym jeszcze dla niej płomieniem i tworzy względne szczęście do końca życia. Podczas gdy bez „zdrady” kochankowie albo członkowie rodziny odpadliby od siebie z obojętnością, odsunęli się, rozwalili; umarli ostatecznie.

Rosyjskie życie jest i brudne, i słabe, ale jakoś miłe.

<http://www.kronos.org.pl/index.php?23404%2C1169>